

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 11 Αὐγούστου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΓ'. Ἀριθ. 292 Τριτὴ Φύλλου Δελ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΗΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξάμηνος Δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δραχ. 80

Ἑξωτερικῶς: Ἑξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

Π ρ ὶ ς

Ἄπαντα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας τῆς Μεγάλης
τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας

Μεταναγιώτατοι,

Μεκαριώτατοι.

Σεβασμιώτατοι,

Οἱ χαράσσοντες τὰς γραμμὰς αὐτὰς εἶναι τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀγαπῶντες καὶ σεβόμενοι ὡς στοργικὴν μητέρα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀγωνιζόμενοι, ὅπως ἀποκρούσουν πᾶσαν φθοράν ἢ ἀλλοίωσιν αὐτῆς διὰ τῆς διεισδύσεως εἰς τὸν καθόλου ἐκκλησιαστικὸν αὐτῆς βίον στοιχείων ξένων πρὸς τὴν μέχρι τοῦ Δομήτορος αὐτῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναγομένην μακράνωνα παράδοσιν.

Κατ' ἀρχὴν ὅθεν ἀπονέμουσι ὑμῖν, τοῖς σοφοῖς οἰακοστράφοις τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν καὶ σεπτοῖς ὀρθοδόξων λαῶν πατράσι, τὸν βαθύτατον σεβασμὸν ἐνὸς περίπου ἑκατομμυρίου Ἑλλήνων ἐμμενόντων σταθερῶς καὶ ἀμετακινήτως εἰς τὰ ἀμετάθετα καὶ ἀμετακίνητα ὄρια, ἃ ἔθεντο οἱ Μεγάλοι τῆς Ὁρθοδοξίας Πατέρες καὶ φρονούντων, ὅτι ἐπιβάλλεται ἐν τοῖς σημερινοῖς καιροῖς ἡ προσήλωσις πρὸς τὸ ὑγιὲς συντηρητικὸν πνεῦμα.

Εἶναι ὑμῖν γνωστὴ ἡ περιπετειώδης, πλὴν ἔνδοξος καὶ καλλίνικος ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς μετὰ τὸ σχίσμα χρόνους, ὅτε ἡ ἐκ τῆς Δύσεως ἐπιβουλὴ, ἐνισχυθεῖσα διὰ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἐπέτρεψε εἰς τὸν Πάπαν ἔνθεν μὲν νὰ ἀποκλινῇ τοῦ σεπτοῦ θριγγοῦ τῶν ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας δογμάτων καὶ παραδόσεων, ἐτέρωθεν δὲ νὰ ἀποτολμήσῃ παγίδευσιν τῆς Ὁρθο-

δοξίας διὰ δῆθεν ἐνωτικῶν προθέσεων καὶ δὴ διὰ τῆς συστάσεως τῆς ἐπαράτου Οὐνίας εἰς τὰ διάφορα Ὁρθόδοξα κράτη.

Μία δὲ χρυσεπένδυτος, διὰ τῆς αἵγλης τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας παγὶς εἶναι καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ του Πάπα Γρηγορίου ΙΓ', τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Ὁμολογουμένως δὲ τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ σατανικώτερον καὶ δολιώτερον μέσον διαβρώσεως, διότι ἐνῶ παρουσιάζεται ἀπηλλαγμένον δογματικοῦ τινὸς χρωματισμοῦ, ἐπιτυγχάνει τὴν προσέγγισιν τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τοὺς παπικοὺς διὰ τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων τῆς χριστιανωσύνης ἑορτῶν, καρπὸς τῆς ὁποίας θὰ εἶναι ἡ προϊοῦσα ἀμβλυνσις τῶν δογματικῶν ἀντιθέσεων, ἡ διαμόρφωσις ἐνὸς δογματικοῦ συγκριτισμοῦ καὶ ἡ μετὰ ταῦτα εὐχερὴς πλέον μεταπήδησις ἀπὸ τῆς ποίμνης τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν λάκκον τοῦ παπισμοῦ. Ὅτι οὕτως ἔχουσιν τὰ πράγματα ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς σταθερᾶς καὶ ἐπιμόνου ἀρνήσεως τῶν τιτάνων τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱερεμίου τοῦ Β' τοῦ Τρανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ ἀπὸ Κρήτης Μελετίου Πηγᾶ, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, νὰ δεχθῶσιν τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν καὶ συγκροτήσαντας πρὸς ἀπόκρουσίν τῆς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1583 μεγάλῃν τοπικὴν σύνοδον, καθ' ἣν κατεδίκασαν τὴν μεταρρύθμισιν ταύτην.

Ἐπὶ πλέον τὰς προθέσεις τῶν ὁπαδῶν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἀποκαλύπτει τὸ κατὰ τὸ 1923 συνελθὼν ἐν Κων)πόλει νόθον,

τούλάχιστον ἀπὸ ἀπόψεως ἀρμοδιότητος καὶ ἐξουσίας, Πανορθόδοξον Συνέδριον. Ἐν αὐτῷ ὁ ἐμπνευστὴς καὶ προστάτης τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου Μελέτιος Μεταξάκης, ἐν ἐξάλλῳ ἐνθουσιασμῷ ἐπληροφόρησεν τὸν τυχαίως (I) παρευρεθέντα ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον GORE, ὅτι «*θὰ παρακαλέσω τὴν ὑμ. Σεβασμιότητα νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κανιουαρίας ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθῶμεν τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξευρίσκειτο ὑπὸ τῆς Δύσεως*» (Ε' Συνεδρία 23 Μαΐου 1923).

Δὲν χωρεῖ, νομίζομεν, ἀμφιβολία τῶν σκοπιμότητων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν συνεργῶν αὐτῆς, φεθ, ὀρθοδόξων λεγομένων!

Ἄλλ' ἐπὶ πλέον ὧτων αὐτῶν γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Διατί πρεσβυγενεῖς Ἐκκλησίαι ἐξακολουθοῦσιν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου; Διατί ἡ μήτηρ Σιών κρούει χαρμωσύναν τοὺς κώδωνάς της μετὰ τῶν σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτε ἄλλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι προτρέχουν κατὰ 13 ὁλοκλήρους ἡμέρας; Ἀσφαλῶς ἐν τῇ σκέψει τῶν οὕτω πολιτευομένων ἐκκλησιῶν προϋπάρχει ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοπικῶν Συνόδων, πρὸς τὸ πνεῦμα μεγάλων τῆς Ὁρθοδοξίας πατέρων.

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἐπέχει θέσιν ἰδανικοῦ καὶ ἀξίας ἡ χρονικὴ ἀκρίβεια, ἀλλ' ἡ ἐνότης τῶν Ὁρθοδόξων.

Διψαλέως αὐτὴν νοσταλγοῦντες καὶ ἡμεῖς ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰς σεπτὰς κορυφὰς τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀγίας αὐτῆς ὑπερεθνικῆς πραγματικότητος, τῆς ὑφ' ἐν συνταγμα πολιτευομένης, τῶν ἱερῶν κανόνων, καὶ μίαν γλῶσσαν λαλοῦσης, τῆς ἀγάπης, ὅπως ἀποκαταστήσωσιν τὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων Λαῶν καὶ Ἐκκλησιῶν.

Τίμιοι Πατέρες,

Κατέχομεν ἐπιστολάς πολλῶν ἐξ Ὑμῶν, γραφείσας μὲν ἐν τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἐν ᾗ ἐγεννήθητε, ἀποπνεούσας ὅμως τὸ γλυκερὸν ἄρωμα τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας. Ἐνθουσιάζονται δὲ εἰσοεῖ αἱ ἄκοαί ἡμῶν ἐκ τῆς ἀναμνήσεως λόγων ἐνισχυτικῶν διὰ τὸ κίνημά μας, κατὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν τῇ ξένῃ πολυτίμους συναιτήσεις.

Ἐπέστη ἤδη ὁ καιρὸς, ὅπως ἐν πνεύματι ἀγάπης, τονισθῇ εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὀργίλως καὶ πεισμόνως διώξασαν τοὺς παραμείναντας ἐνθα Ὑμεῖς παραμένετε, καὶ ποθοῦντας ὅσα ἡ Πανορθόδοξία ποθεῖ, νὰ τακτοποιήσῃ τὸ ἐκκρεμές παλαιοῦ ἡμερολογητικὸν ζήτημα, ὅπερ κατ' εὐχὴν θὰ ἐξετάσῃ τὸν ἐπερχόμενον Ὀκτώβριον ἐν τῇ συγκινημένῃ Ἱεραρχίᾳ. Ὅτι δὲ δὲν ἀποτελεῖ ζήτημα ἐσωτερικὸν μίᾳς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑπόθεσιν πανορθοδόξου ἐνδιαφέροντος ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν συμπαθῶν σχολίων, ἅτινα κατὰ καιροὺς δημοσιεύονται εἰς ξενόγλωσσα ὀρθόδοξα περιοδικά, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς σαφούς

δηλώσεως τοῦ παλαιφάτου θρόνου τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ δευτέρου τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν Ἀλεξανδρέων, καθ' ἣν «*Δι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἂν μόνη δὲν δύναται νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τῆς τακτοποιήσεως, καλὸν θὰ εἶναι νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν βοήθειαν καὶ τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, πρὸ πάντων τῶν Πατριარχείων*» (Πάντινος 13[7]57).

Νομίζομεν δέ, ὅτι μόνον δύο λύσεις ἐνδείκνυνται: Ἡ ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ ἡμερολογιακοῦ καθεστῶτος, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἐκδηλώσει τῆς λατρείας συμφωνήσωμεν ὡς μέλη τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ἡ σύστασις μικτῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξεύρεσιν λύσεως μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἐν τῇ ἐλπίδι, ὅτι τὰ ὑψιστα συμφέροντα τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἐπισκιάσουν τὰς μικρὰς τυπικὰς ἐπιφυλάξεις διὰ τὴν ἀνωτέρω αἰτουμένην ἀπαραίτητον ἐνέργειαν, διατελοῦμεν τῆς Φίλης Μητρὸς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν σεπτῶν αὐτῆς κορυφῶν πιστὰ τέκνα

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιμ. Ἀκάκιος Παππᾶς

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κισύσης

Τὰ Μέλη

Ἀρχιμ. Παρθένιος Σκουρλῆς

Ἀρχιμ. Αὐξέντιος Πάστρας

Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλοσκάμης

Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας

Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Καλαμισάκης

Ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχης

Ἱερομόναχος Διονύσιος Καλάργυρος

Ἱερεὺς Στυλιανὸς Παπαδόπουλος

Ἱερομόναχος Πανάρετος Πετριδης

ΕΚΔΟΣΙΣ ΨΥΧΩΦΕΛΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, παρὰ τὸν Καρελαῖν Ἀττικῆς, ἐξέδωκε εἰς μίαν ἀριστοτεχνικὴν ἐκδοσιν τὸν βίαν τῆς ἐνδόξου Ἀγίας μετὰ τῶν πρὸς αὐτὴν χαιρετισμῶν καὶ τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος.

Πρόκειται περὶ ψυχωφελεστάτου βιβλίου, ἀπαραίτητου εἰς πᾶσαν Χριστιαν. οἰκογένειαν. Ἀντίτυπα τούτου ὑπάρχουν καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου» (Κάνιγγος 32).

«Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

Μὲ ἀρετὰ διαφωτιστικὴν καὶ μαχητικὴν ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν κοινωνικῶν ἀξιών ὕλην ἐκδίδεται τακτικῶς ἡ ἐκλεκτὴ ἐφημερὶς «Χριστιανικὴ Δημοκρατία». Πρόπει ἀπαντες νὰ τὴν ἀναγιγνώσκουν. Γραφεῖα: (Νικηταρὰ 6—Ἀθῆναι).

Ὑποθύνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγο; 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 38

ᾠδοποιεῖται ἀναμνήσεις

ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΕΙΣ ΑΓΙΑΝ ΠΟΛΙΝ

Ῥ' πὸ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Ἰκαραμῆστου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν ὥρα νὰ θαυμάσωμεν τὸ μεγαλεῖον τοῦ περικαλοῦς τούτου Ναοῦ. Μὲ δέος ἀναφωνοῦμε «Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ». Ἐτοιμαζόμεθα δι' ἀναχώρησιν, ἐπικαλούμενοι καὶ πάλιν τὸς πρεσβείας τοῦ ἁγίου διὰ τὸ ταξείδιόν μας. Κατόπιν νυκτερινῆς ἀναπαύσεως εἰς Κομοτινήν, τὸ πρῶτ' διήλθομεν τὰ Ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα καὶ ἀφοῦ ἔγινε ὁ ἔλεγχος φθάσαμεν εἰς Ἀνδριανούπολιν, τὴν πρώτην πόλιν τῆς Τουρκίας. Πανύψηλοι μιναρέδες καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἡ ἡμισέληνος τὸ σύμβολον τοῦ Ἰσλάμ, τὸ σύμβολον τῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ μίσους, τὸ σύμβολον ποὺ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ αὐτὰ μέρη ἀντικατέστησε τὸν Τίμιον Σταυρόν. Θλίψις καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν μας, βλέποντας τοὺς Τρούλλους τῶν Βυζαντινῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐντὸς αὐτῶν ἐλατρεύετο ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ τώρα πλέον δὲν τελεῖται ἡ ἀναίμακτος θυσία, ἔν κτυπᾷ καμπάνα, αἱ ἀπ' στολικά αὐταῖ Ἐκκλησίαι δὲν ὑπάρχουν πλέον, εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλληνικὴν Θράκην.

Οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ ἔχουν μετατραπῇ εἰς τζαμιά. Εἰς τὸν αὐλόγηρον τοῦ τζαμιοῦ μᾶς πλησιάζει ἕνας Τουρκοκορητικὸς γνωρίζων τὰ Ἑλληνικὰ καὶ μᾶς λέγει ὅτι εἰς ἓνα τζαμί ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἀγία εἰκὼν τῆς Θεομήτορος τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἀποβάλλουν οἱ Τοῦρκοι. Ποῖος ξέρει, τί νὰ σημαίνει αὐτό, ὅπως λέγει καὶ ἡ λαϊκὴ μοῦσα. «Πάλιν μὲ χρόνια μὲ καιροὺς πάλι δικά μας θᾶναι». Πάλιν θὰ κτυπήσῃ οἱ καμπάνες καὶ πάλιν θὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ θὰ ἀνέλθῃ ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἰς τοὺς Τρούλλους τῶν Ναῶν.

Διερχόμενοι ἀπὸ τοὺς ἀτέλειωτους κάμπους τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, οἱ ὁποῖοι τὸ πλεῖστον εἶναι ἀκαλλιεργήτοι ἢ πλημμελῶς καλλιεργημένοι σκεπτόμεθα τοὺς ἰδικούς μας γεωργοὺς πρὸ παντὸς τῶν νήσων, ποὺ μεταφέρουν τὸ χῶμα εἰς κοιλὰδες νὰ κάμουν τὰ λεγόμενα πεζούλια διὰ νὰ σπείρουν. Πλησιάζομεν τὴν ἀρχαίαν Τυρολόην, ἔξωθεν τῆς ὁποίας τοῦ αὐτοκινήτου ὑπέστη ζημίαν ἡ μηχανή του καὶ ἤτις μᾶς ἠνάγκασε νὰ παραμείνωμεν εἰς τὸν δρόμον τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, ἀναμένοντες ἄλλο αὐτοκίνητον διὰ νὰ μᾶς ρυμουλκήσῃ εἰς σταθμὸν δι' ἐπισκευήν.

Ἡ ὑπομονὴ ὅλων δυστυχῶς ἤρχισε νὰ ἐξαντληθῇ καὶ ἡ ἀγωνία εἰς ὅλους εἶναι καταφανής. Εὐτυχῶς ὁ Κύριος μᾶς ἐλυπήθη καὶ εὐρέθη αὐτοκίνητον νὰ μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν Τυρολόην καὶ ἐκεῖθεν δι' αὐτοκινήτου φθάσαμεν εἰς τὴν Πόλιν, εἰς τὴν πόλιν τῶν Πόλεων, τὴν Πόλιν τῶν Κωνσταντινῶν, τῆς ὁποίας Προστάτις εἶναι ἡ Ὑπέρμαχος Στρατιγὸς Ὑπεραγία Θεοτόκος.

Μὲ συγκίνησιν ἀναπολοῦμεν τὸ παρελθόν, τὸ μεγαλεῖον τῆς Πόλεως. Τί νὰ ἐνθυμηθῇ τις πρῶτον

καὶ τί ὕστερον; Διερχόμενοι τὴν Πύλιν, ὁ συνοδὸς μᾶς δεικνύει τὸ μέρος ἐκεῖνον, ποὺ ἔπρεπε ὁ τελευταῖος τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων Κωνσταντῖνος. Βλέπομεν τὰ ἐρειπωμένα τείχη τῆς Θεοφρουρήτου. Θλίψις καταλαμβάνει τὰς ψυχὰς μας. Πῶς παρεχώρησε ὁ Θεὸς νὰ ὑψωθῇ ἡ ἡμισέληνος καὶ νὰ πέσῃ ὁ Σταυρὸς, εἰς τὴν Πόλιν τῆς Παρθένου, πῶς ἐκινήθη ἡ Λυχνία ἀπὸ τῆς πόλεως; Ὅλοι μας ἀναλογιζόμεθα τὴν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΔΡΑΜΑ, Ἰούλιος 1958 (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Κατόπιν πολυδύνου ἀσθενείας ἀπέθανε καὶ ἐκκευθῆ ἐν Δράμᾳ, ἡ Δέσποινα σύζυγος Μιχαὴλ Κ. Ἑλληνίδου, ἐκ τῶν παλαιῶν μελῶν καὶ στελεχῶν τοῦ Πτοσ Γ.Ο.Χ. Δράμας. Ἐκκευθῆ σεμνοπρεπῶς, ἡ δὲ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τοιῶν Ἱεραρχῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως π. Μιχαὴλ. Αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

* * *

ΚΑΒΑΛΑ, Ἰούλιος 1958.— Τὴν 26 Ἰουλίου ἀπέθανε ἐν τῇ Κοινότητι Ἀμυγδαλεῶνος Κοβάλας ὁ Θεοφίλος Ἰσαὰκ Καλτσίδης, ἀγωνιστικὸν στέλεχος τῆς ἐν Καβάλα Κοινότητος Γ. Ο. Χ. Ἀμὰ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου του, ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Καβάλας ἔθεσεν ὅλον τὸν θρησκευτικὸν μηχανισμόν εἰς κίνησιν. Εἰδοποιήθησαν τὰ Πτὰ Γ. Ο. Χ. τὴν 26ην Ἰουλίου Μεσσηνίας καὶ Δράμας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 27ης Ἰουλίου ἐν τῷ τόπῳ τοῦ θανάτου ἐψάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ὑπὸ τῶν κληρικῶν μας Ἱερομονάχου Ἀμβροσίου Χαλαμπίδου καὶ τῶν Ἱερέων Νικ. Ἀλεξανδρίδου καὶ Μιχ. Ν. Σαββοπούλου. Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ ἐκ Μεσσηνίας κ. Κωνστῖνος Ματάνης. Ἐτάφη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ χωρίου του. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης Γ.Ο.Χ. Καβάλας κατέθεσε βαρύτιμον στέφανον ἐκ φυτικῶν ἀνθέων, διότι ὁ μεταστάς διέτελεσε πρὸ διετίας Σύμβουλος τῆς Κοινότητος.

Ὁ μεταστάς διεκρίνετο διὰ τὴν εὐσέβειαν, ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν του, ἔδωκε δὲ καὶ ἐντολήν πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅπως κηδευθῇ μόνον ὑπὸ Ἑνησίον Ὁρθοδόξου Ἱερέως. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Ὁ θάνατος ἀγωνιστρίδας

Εἰς τὰς Θήβας ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἡ χριστιανὴ καὶ ἐνάρετος οἰκοδόσποινα *Διδασκρινὴ Φαγκαῖα*, ἀδελφὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Κωνίνου Τούτουζα. Ὑπῆρξε λάτρις τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας καὶ πρότυπον ἐναρέτου μητρὸς τὴν κηδεῖαν ἐτέλεσε ὁ Πανος Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σταμούλης. Εὐχόμεθά ὁ Κύριος νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν της.

Ἐκκληστοὶ συνεργάται

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

ὑπὸ Ἀρχιμ. Αὐξέντιου Πάστρα

Αἰῶνες πολλοὶ παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐπὶ τῆς Γῆς, αἰῶνες οἱ ὅποιοι παρερχόμενοι οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἠδυνήθησαν νὰ μειώσουν τὴν αἴγλην καὶ τὴν δόξαν τῆς Πανσέπτου καὶ Παμφώτου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ. Τουναντίον ἡ παρόδο· τῶν ἑκατονταετηρίδων ἡΐση· καὶ ἐκράτυνε τὸ ἀπαστράπτον μεγαλεῖον Ὑπερείνης, ἣτις ἀπεκάλυψε εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων τὸ μυστήριον «τὸ χρόνις αἰώνις σεσιγημένον» καὶ διὰ τῆς ὑπερφυοῦς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐγένετο πρόξενος σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Τίς ἄλλη παρθένος ἠξιώθη τοιαύτης ἀνεφίκτου καὶ πρωτοφανοῦς χάριτος; Οὐδεμία.

Διότι ἡ Θεοτόκος ἦτο προεκλεγμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν ὥς συγκεντροῦσα ἐν ἑαυτῇ πᾶν ὅ,τι ἀγνότερον, ἠθικώτερον καὶ τελειότερον δύναται νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει. Πᾶσα ἀρετὴ, χάρις, προτέρημα καὶ τάλαντον ἐκόσμει τὴν ἔσοχον καὶ μοναδικὴν αὐτὴν Παρθένον, ἣτις ὑπερηκόντισε πάντας τοὺς γηγενεῖς καὶ ἁγίους, καταστάσα τιμωτέρα ὅλων τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ πάσης τῆς κτίσεως.

Τὴν ἀπεκάλεσαν ἥλιον, σελήνην, πηγὴν, κυπᾶρισσον, κρίνον, παρὰδεισον, ὄρος ὑψηλόν, λυχνίαν, κιβωτόν, ἄβδον, νεφέλην, ὄρθρον καὶ βασιλίσσαν· καὶ μὲ πλείστα ἄλλα ὀνόματα ἐγκωμιαστικὰ τὴν ἐπήνεσαν, τὰ ὅποια ὥς σκιὰ δύνανται νὰ θεωρηθοῦν πρὸ τῆς λαμπρότητος τῆς Κόρης, ἡ ὅποια εἶναι ὑπερτέρα παντὸς ὕμνου καὶ ἐπαίνου.

Τίς κάλαμος μελωδοῦ ἢ τίς χροστήρ ζωγράφου δύναται νὰ συνθέσῃ ἢ παραστήσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς Θεομήτορος τῆς ἀγαπηθείσης τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ ὀνομάζεται μήτηρ, προστάτης, τροφός, ἀντιλήπτωρ, σκέπη, φύλαξ, φρουρός καὶ βοηθὸς παντὸς ἐνδεοῦς καὶ καταπονουμένου; Τίς ἱστοριογράφος θὰ κατάρθωνε νὰ ἐκθέσῃ καὶ ἐξιστορήσῃ τὰ ἀπειρα θαύματα, τὰ ὅποια ἐτέλεσε καὶ τελεῖ καθ' ἑκάστην ἡ Θεοτόκος ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων ὥς σήμερον; Ὑπάρχει τόπος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου γνησίως καὶ εἰλικρινῶς λατρεύεται ἡ Πανάμωμος Δέσποινα, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἀπῆλθονε τὰς χάριτας καὶ δωρεάς της; Εἶναι μήτηρ φιλόστοργος ἡ ὑπ. Θεοτόκος, μήτηρ παντὸς ἀνθρώπου ἐπικαλουμένου μετὰ πίστεως τὴν μεσιτείαν της, ἡ ὅποια εἶναι κραταιὰ καὶ πανίσχυρος, διότι «πολλὰ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου».

Ἄς καταφεύγωμεν εἰς Αὐτήν, ὅταν τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν καλύπτουν τὴν ψυχὴν μας, ἃς ζητοῦμε τὴν ἐνίσχυσίν της, ὅταν κυκλοῦν ἡμᾶς αἱ ξάλοι τοῦ βίου καὶ ἃς εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ Μήτηρ ἡμῶν, ἡ Θεοτόκος, θὰ σπεύσῃ νὰ μᾶς τονώσῃ τὴν ψυχὴν καὶ νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ τὸ καταπεπτωκός ἠθικὸν σκέπυσσά ἡμᾶς διὰ τῆς θερμῆς προστασίας της.

Τὸ ὄνομά της τὸ γλυκὺ καὶ πάντερον ἃς ἀποτελεῖ ἐντρέφημα τῆς καρδίας μας καὶ ἄσμα τῶν χει-

λέων μας, τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον μὲ ἀσιγήτους ὕμνο· δίας δοξάζουν πᾶσαι αἱ οὐράναι δυνάμεις.

Ἄς ψάλλωμεν καθημερινῶς τὸν Παρακλητικὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ Ἀυγούστου, ὁ ὁποῖος σχεδὸν ὅλος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς Αὐτήν, διὰ νὰ τὴν ἔχωμεν βοηθὸν εἰς τὰς θλίψεις καὶ ἀντιξοότητας τοῦ βίου καὶ βοηθὸν κατὰ τὴν φορικτὴν ὥραν τῆς Παγκοσμίου Κρίσεως ὁδηγούμενοι τῇ πρεσβείᾳ της εἰς τὰ αἰγλήντα καὶ πανευδαίμονα σκηνώματα τῆς Οὐρανίου Βασιλείας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΩΝ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Ἰουλίον ἐπανηγύρισεν ὁ ἐν Μοναστηριακῇ Ἱερῷ ἡμῶν Ναός, ὁ τιμώμενος ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς.

Παρὰ τὸν καύσωνα καὶ τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας ἡ προσέλευσις τοῦ κόσμου ὑπῆρξε πρωτοφανῆς, ὑπερληρωθέντων τοῦ χώρου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν πέριξ αὐλῶν.

Ἐλειτούργησαν οἱ Πανος. Ἀρχιμανδριταὶ Ἀκάκιος Παπᾶς, πρόεδρος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς. Χρυσόστομος Κιούσης καὶ Αὐξέντιος Πάστρας. Τὸν λόγον ἐξεφώνησ· ὁ Πατὴρ Ἀκάκιος.

Εἰς τὴν πανηγύριν προσήλθεν ὁ πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Δημ. Χασιώτης μετὰ τινων συμβούλων.

**

Μὲ κατανυκτικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, ἡγουμένης τῆς Μονῆς Χρυσοβαλάντου παρὰ τὸν Καρελᾶ Παιονίας Ἀττικῆς. Ἐγένετο ἀγρυπνία κατὰ τὸ Ἀγιορειτικὸν Τυπικόν, καθ' ἣν ἐψαλλον οἱ καλλίφωνοι ἱεροψάλται Νικόλαος Κονκουλάκης καὶ Ἀπόστολος Μαέστρος.

Τὴν τελετὴν ἐτέλεσαν οἱ Ἀρχιμανδριταὶ Λογγίνος Χατζηστεφάνου, Ἀντώνιος Κουτσοσκόλας καὶ ὁ ἱερεὺς Νικόλαος Καλοσκάμης, ὅστις παρέμεινε μέχοι τῆς Λιτῆς. Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἐξεφώνησε τὸν Λόγον, ἐξάρας τὴν προσωπικότητα τῆς τιμωμένης Ἀγίας. Περὶ τὴν 7ην πρωϊνὴν ἐγένετο λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης. Οἱ παρευρεθέντες κατενθουσιάζοντο ἐκ τῆς τάξεως, φιλοξενίας, καλωσύνης, αἵτινα κοσμοῦν τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ ἠύχθησαν τὴν ἡγουμένην γερόντισαν Ματρῶναν νὰ εἶναι καλά. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι ἡ γερόντισα Ματρῶνα ἐνδιαφερομένη ζωηρῶς διὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἐξετέλεσε μὲ παραδειγματικὴν πειθαρχίαν τὴν ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, περιφύρασα δίσκον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, πρᾶγμα ἀλλοστε ὅπερ ἀνέκαθεν ἐκτελεῖ.

**

Ὡς καθ' ἑκαστον ἔτος ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος ἡ ἀγρυπνία εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἀγίας Παρα-

ΤΑ ΝΟΗΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἄν ὁ ἱερὸς ἀγὼν διήλθεν μέχρι σήμερον πολλὰς συμπληγάδας καὶ κατώρθωσε νὰ τὰς διαβῇ, τοῦτο ἀσφαλῶς ὀφείλεται εἰς τὸν Θεόν, ὅστις δὲν ἀφίνει νὰ χαθῇ τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐσεβείας.

Πρέπει ὅμως νὰ μνημονεύσωμε καὶ τὸν ἀνθρώπινον παράγοντα: τὴν ἐνότητα τῶν δυνάμεων μας.

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ στοιχεῖον κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτὰς εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζομεν. Ἡ ἔλλειψις ὁρατῆς κεφαλῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αἰμνήστου Ποιμενάρχου κυροῦ Χρυσόστομου, ἔθεσε εἰς δοκιμασίαν ὅλους μαζί καὶ ἕνα ἕκαστον χωριστῶς. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν ὅτι μερικοὶ ἔτριψαν τὰς χεῖρας τῶν ἀπὸ χαρὰν (οἱ ταλαίπωροι) πιστευόντες, ὅτι οὕτω τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ παραστήσουν τὸν ἀρχηγόν, τὸν ταγόν, τὸ ἡγήτορα. Σοφὸς ὁ λόγος τῶν προγόνων μας: «Δουὸς πεσοῦσης, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται».

Ὁ ταπεινὸς ὅμως καὶ κατάπτυστος αὐτὸς συλλογισμὸς τῶν ἀντιμετώπισε τὴν οργανωμένην ἀντίδρασιν κλήρου καὶ λαοῦ. Διότι πάντες γνωρίζουν ὅτι ἡ ἀντικατάστασις ἐνὸς γίγαντος εἶναι δύσκολον ἔργον πού ἐναπόκειται νὰ τὸ λύσουν ὅλοι μαζί, συμφῶνως μετὰ τὰ αἰώνια, ἀπαρασάλευτα καὶ σοφὰ θέσμια τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ σφετερισμὸς ἀξιωματῶν δὲν εἶναι κάτι πού ἡμπορεῖ νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Δι' αὐτὸ ἄλλωστε ἀρκετὰ πρέπει νὰ ἔχουν διδαχθῇ θλιβεροὶ τινες ἐπίδοξοι σφετερισταὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἐν τούτοις τὸ πρόβλημα τῆς ἐνότητος ὑπάρχει. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀγνοῇ. Ὑπάρχει καὶ ἀνακύπτει καθημερινῶς πότε μετὰ τὴν μίαν μορφήν καὶ πότε μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ φιλαρχία ὁ ἐκκλησιαστικὸς τυχοδιωκτισμὸς, οἱ πολιτικοὶ κομματαρχῆσχοι εἶναι δυναμίτις εἰς τὰ θεμέλια τῆς ἐνότητος τῶν δυνάμεων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Εἶναι θανάσιμοι ἐχθροὶ τῶν θρησκευτικῶν ἰδανικῶν, διὰ τὰ ὅποια ἀγωνίζεται ὁ εὐσεβὴς λαὸς καὶ κλήρος ἐπὶ 35 συναπτὰ ἔτη. Καὶ θὰ ἦτο θανάσιμον σφάλμα, ἔαν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐμνοπάζαμεν ἐνώπιον τοιούτων κρουσμάτων καὶ δὲν ἐβάλλομεν τὰς κραυγὰς, τὰς κραυγὰς τοῦ ἔσχάτου κινδύνου διὰ νὰ φράξωμεν τὸν δρόμον τὸν ὁδηγοῦντα εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ τὴν ἀνατίναξιν τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομήματος.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐξέλθωμε ἀπὸ τὴν μακαριότητα καὶ τὸν ἡσυχασμὸν πάντες, ἀπὸ τὸν κλη-

ρικὸν τῆς πρωτενοῦσης ἕως τὸν μοναχὸν τῆς ἑλληνικῆς ἐσχατιᾶς καὶ ἀπὸ τὸν λαϊκὸν διανοούμενον ἕως τὸν ἅπλὸν ἀγρότην τοῦ κάμπου νὰ ξυπνήσωμεν ἀπὸ τὸν λήθαργον ὅτι τὰ πάντα πηγαίνουν καλῶς καὶ ὅτι ὅλα ἡμποροῦν νὰ διευθετηθοῦν χωρὶς τὴν προσωπικὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὰ πράγματα. Ὅταν ἡμεῖς κοιμώμεθα ξαγρυπνοῦν οἱ ἐχθροὶ μας. Ὅταν ἡμεῖς ἐρησυχάζομεν ὑπονομεῖουν τὰς δυνάμεις μας τὰ τροχτικά τῆς νυκτός. Ὅτι ὀνομάζεται ἐνότης δὲν ταυτίζεται μετὰ τὴν παθητικὴν συμμετοχὴν εἰς τὰ πράγματα. Σήμερον ἰδιαιτέρως ἡ κατάστασις ἐπιδέχεται πολλὰς ἐρημνεῖας. Καὶ ἡ ἀγυρτεία δὲν εἶναι κάτι σπάνιον εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν ἀκολοιθώμεν ἱερεῖς ἀποστάτας καὶ ἐκμεταλλευτάς, οἱ ὁποῖοι παραποιοῦν τὴν κατάστασιν διὰ νὰ ψαεύουν εἰς τὰ θολὰ νερά, γινόμεθα συνένοχοι ἐσχάτης προδοσίας τῶν ἰδανικῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅταν προσέχωμεν τὰς σειρήνας, αἱ ὁποῖαι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία τοῦ ἀγῶνος, διὰ νὰ μᾶς πείσουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν γινόμεθα θύματα θλιβερὰ μίᾳς σατανικῆς πλεκτάνης.

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀγνοοῦμεν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν πού μᾶς περιβάλλει. Οὐτὲ νὰ δεχώμεθα τὴν κακόβουλον καὶ σατανικὴν προπαγάνδαν, ἡ ὁποία λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἀκέφαλος. Κανεὶς μεσσίας δὲν ἔχει θέσιν ἀνάμεσά μας. Ἡ Ἐκκλησία μας διοικεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἡ ὁποία εἶναι τὸ μόνον νόμιμον διάδοχον σχῆμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἱερέσχου μας. Αὕτῃ ἔχει τὸν πρῶτον λόγον καὶ τὴν εὐθύνην τῆς πηδαλιονχίας. Αὕτῃ ἀποτελεῖ τὸν αἰσθητὸν ἄξονα συσπειρώσεως τῶν δυνάμεων μας.

Τὸ συλλογικὸν αὐτὸ ὄργανον ἀναπληροῖ κατὰ τὴν μεταβατικὴν αὐτὴν περίοδον τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν.

Ὅποιος ἀμφισβητεῖ τὸ κύρος τῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ μετατοπίσῃ τὸ κέντρον τῆς ἡγεσίας ἔχει δολίους σκοπούς. Ὑπηρετεῖ τὰ προσωπικά του συμφέροντα. Ὅπως ὑπηρετεῖ τὰ προσωπικά του συμφέροντα κάθε ἀποστάτης ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἀναγνωρίζει τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἀνθιαιρεσίας, τῆς ἀσυδοσίας καὶ τῆς ἀγυρτείας.

Ἄν ὅμως ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἐπαγγελματίαι θρησκευτικοὶ ἀπληροὶ καὶ ἐκμεταλλευταὶ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς εὐσεβείας, τὸ ἐκκλησιαστικὸν μας πλῆρωμα πρέπει νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ νὰ μὴ ὀδηγεῖται ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν.

Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον ἂν οἱ διάφοροι ἰδιοτελεῖς «σαλιμπάγκοι» εὐρίσκουν ὑποστήριξιν καὶ ἐνθαρρύνονται ἀπὸ τὸν εὐσεβῆ λαόν. Δὲν πρόκειται νὰ ἰδοῦμεν Θεοῦ πρόσωπον εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Ὅχι μόνον ἡ Ἐκκλησία θὰ μένει διρημένη, καὶ θὰ εἶναι ὡς νὰ ἐσχίσσαμεν τὸν ἄσραφον τοῦ Κυρίου χιτῶνα ἀλλὰ καὶ τὸν προσωπικὸν μας κολασμὸν προετοιμάζομεν. Οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται. Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Τὴν κρίσιμότητα τῶν περιστάσεων δὲν χρειάζε-

σκεινὴς παρὰ τὴν Πάρνηθα, τοῦ Πατρὸς Ἱερωνύμου. Ἐλειτούργησαν οἱ Ἀρχιμανδρίται Γαβριὴλ Σταματελάτος καὶ Γερῶντιος Μαριώλης.

Ἐψάλλε μελωδικώτατα ὁ ἱεροψάλτης Συμεωνίδης Ἰωάννης μετὰ τοῦ βοηθοῦ του.

—Παρομοία λαμπρὰ τελετὴ ἐγένετο καὶ εἰς τὴν παρὰ τὴν Λυκόβρυσιν ἱερὰν μονὴν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ἧς προΐσταται ἡ γερόντισσα Μελετία. Ἐγένετο καὶ λιτανεύσις τῆς εἰκόνης.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

Β'.

Τὴν ἀξίαν τοῦ Μελετίου Πηγᾶ ἐξαίρει ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος Στεφανίδης, διὰ τῶν ἐξῆς:

«Πολέμιος τῶν παπικῶν, ὑπῆρξεν ἐφάμιλλος τῶν ἀρχαίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας» (Ἐκκλησι. Ἱστορία σελ. 707). Ὁ δὲ Μητροπολίτης Χανίων Ἀγαθᾶγγελος Νικολάκης ἐν τῷ πολυτίμῳ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ἔργου «Μελέτιος ὁ Πηγᾶς ὁ Κρήτης» γράφει ὅτι «τὸ κλεινὸν ὄνομα τοῦ Μελετίου συνδέεται μετὰ τῆς μετὰ τὴν ἄλωση ἱστορίας τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὡς τὸ κλεινὸν ὄνομα τοῦ περιφανοῦς Φωτίου τῆς πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς ἱστορίας τοῦ Σχίσματος» (σελ. 6).

Μετὰ λοιπὸν τὴν ἐπ' ἀνάδοξόν του εἰς Κρήτην ἤρχισεν τοὺς ἀγῶνας του ἐναντίον τῆς παποκινήτου Οὐνίας, τὴν ὁποίαν ὑπερήσπιζεν ἡ Ἑνετικὴ Κυβέρνησις. Φεύγων δὲ τὰς πλεκτάνας καὶ παγίδας τῶν παπικῶν ἀπέρχεται εἰς Σίναιον ὄρος, ἀλλ' ἐπ' ὀλίγον μόνον. Ἀδυνάτου ὄντος τοῦ λύχου νὰ παραμῇ ὑπὸ τὸ μῦθον καὶ τῆς φήμης τοῦ Μελετίου, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, διατρεχούσης τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν, ἐπιστρατεύεται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, ὅστις προσλαμβάνει αὐτὸν ὡς πρωτοσύγγελον.

Ἐκτοτε ἀρχίζει ἡ εὐρεία ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις τοῦ Μελετίου, ἡ ὁποία βεβαίως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς παρούσης σελίδος. Ἀγωνίζεται ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν ἠπειλοῦν ὁ παπισμὸς καὶ ὁ ἀρτιγέννητος τότε προτεστантиσμὸς, ἀφ' ἑτέρου κατὰ τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, ἀνερχομένων ἐπὶ χρήμασι εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς θρόνους καὶ ἀσεβεστάτων περὶ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας. Παραλλήλως ἠγωνίζετο καὶ διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ὑποδούλου ἔθνους, τὸ ὁποῖον ὡς μόνην πηγὴν δυνάμεως

ταὶ νὰ τὴν ὑπογραμμίσωμεν. Εἶναι ἡλίου φωτεινότεροι. Τὸ χρέος ἑνὸς ἐκάστου κραυγάζει μόνον του. Ἡ σωτηρία τῆς θρησκευτικῆς κιβωτοῦ ἔχει ἐναποτεθῇ εἰς ἡμᾶς. Τὸ ἄμεσον μέλλον θὰ κρίνῃ τὰς τύχας αὐτῆς τῆς ἱερᾶς κινήσεως ἡ ὁποία σεμνύνεται διὰ τὴν ἀγιότητα τῶν σκοπῶν τῆς.

Ἀς κάνωμεν ὅλοι τὸ πᾶν διὰ νὰ δείξωμεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τῆς κοσμοϊστορικῆς ἀποστολῆς μας. Ἀς ὑπηρετήσωμεν τοὺς σκοποὺς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὅπως αὐτοὶ διαγράφονται ἀπὸ τὴν συλλογικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν μας καὶ ὅχι ὅπως κυρύσσεται ἀπὸ τοὺς τοιχοδιώκτας τῆς εὐσεβείας. Καὶ πρὸ παντὸς ἅς ὑπηρετήσωμεν τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος ὅπως αὐτὸ προβάλλει ἀνάγλυφον μέσον ἀπὸ τὴν πολυτάραχον ἱστορίαν τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ καὶ ὅπως οἱ προπάτορες μας τὸ ἐνεσάρκωσαν εἰς τὰς μεγαλειώδεις ἐξορμήσεις τῶν, ὁσάκις ἡ ἀγιωτάτη μήτηρ ἐκκλησία τὸ ἐζητεῖ.

Καὶ αὐτὴν τὴν στίμην ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Ἀς ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τῆς.

διέθετε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ καὶ τὰ Πατριαρχεῖα του. Ὁ βδελυρότερος ἐχθρὸς τοῦ Μελετίου κατέστη ὁ παπισμὸς, ὅστις διὰ τοῦ τάγματος τῶν Ἰησουϊτῶν εἶχε διεισδύσει εἰς τὰς Ὁρθόδοξους χώρας καὶ διὰ παντὸς μέσον ἐπεχειρεῖ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Ὁρθοδόξων. Ἠδυνήθη δὲ τὸ πονηρὸν αὐτὸ τάγμα νὰ ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς παπῶσύνης, τὸν Ἰησουϊτὴν Γρηγόριον ΙΓ'.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ παπισμὸς ἐπεχείρησε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοῦ ἀποκληθέντος Γρηγοριανοῦ. Ὁ Μέγας οἶτος βάρδος τῆς Ὁρθοδοξίας, πρωτοσύγγελος ἔτι ὄν τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, μετέχει τῆς ἐν Κωνσταντινίᾳ συγκαληθείσης ἐπὶ Ἱερεμίου Β' συνόδου (1583) καὶ διὰ πάντοτε τὸν τρόπον καταδικάζει τὴν καινοτομίαν αὐτὴν τοῦ Πάπα, διδὼν ἐν αὐτῇ τὴν σαφῆ καὶ συγκεκριμένην τᾶσιν τοῦ παπικοῦ ἐπεκτατισμοῦ. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀλεξανδρείαν συνέταξε, κατὰ προτροπὴν τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς Σιλβέστρου τὸν «ἕτερον τόμον Ἀλεξανδρινόν» ἢ περὶ Καλενδαρίου, εἰς ὃ ἀποκρούει διαρρηδὴν διὰ σοβαρῶν ἐπιχειρημάτων τὴν γενομένην καινοτομίαν. Οὕτω γράφει «ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία στοιχοῦσα τοῖς κανόσι τῶν Ἀποστόλων, ἐθεσπίσατο οὕτως τὰ περὶ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, οὐδαμῶς δυναμένη νὰ παραδεχθῇ τὰς γενομένας περὶ τοῦ Καλενδαρίου καινοτομίας, ὅπερ καίπερ ἐν τισιν ὀρθώτερον, ὅμως ἀναγκάζει ἐνίοτε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ συνεορτάζωσι μετὰ τῶν Ἑβραίων, πράγμα ὅπερ ρητῶς ἀπαγορεύεται καὶ ὑπὸ τῶν πατέρων καὶ τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων (Χάλης χειρόγραφος ἐπιστολὴ 113).

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σιλβέστρου (Ἰούλιος 1590) ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας μετὰ τινῶν ἄλλων ἑρχιερῶν χειροτονοῦν αὐτὸν εἰς Πηλούσιον τὸ λεγόμενον Ταμιάθι, πλησίον τοῦ Καίρου τὴν 5)8)1590 Μητροπολίτην, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξελέγη ἡνωτικῶς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

Κατὰ τὴν εἰς ἀρχιερέα χειροτονίαν αὐτοῦ «περὶ μέσσην νύκτα τῆς ἱερᾶς ἐκείνης Κυριακῆς φῶς αὐτοὺς περιέλαμψεν, ἀθρόως, οὕτω μὲν ἀφθονον, οὕτω δὲ λαμπρόν, ὥστε οὐ τοῖς ἐγγὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς μακρὰν δειληλώσθαι τὴν παρήγορον καὶ προαναγγεῖλαι, ὅτι πορρωτάτω, τὸ σημαινόμενον Μελέτιον δηλοδὴ χειροτονεῖσθαι» (Χαλκ. χειρογρ. ἐπιστολὴ 19 καὶ Ἀγαθαγγέλου Νινολάκη «Μελέτιος κ.λ.π.» σελ 71).

Μετὰ τὴν χειροτονίαν ὁ χειροτονηθεὶς καὶ οἱ χειροτονήσαντες ἀνῆλθον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σινᾶ, διὰ νὰ παρακαλέσωμεν μὲ ἀγρυπνίας καὶ λειτουργίας τὸν Θεὸν νὰ ἐνισχύσῃ τὸν Μελέτιον εἰς τὸ νέον ἀξίωμα.

Ὡς Πατριάρχης νέους ἀγῶνας ἀγωνίζεται. Διατρέχει τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν, παρηγορεῖ τοὺς ὑποδούλους, ἀντιμετωπίζει τοὺς τυράννους, περιφρουρεῖ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐπανορθώνει τὰ κακῶς κείμενα. Οὐδὲ μιᾶς ὥρας ἀνάπαυσιν γνωρίζει. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' τῇ ἐπιμόνῳ ἀξιώσει τοῦ κλήρου καὶ τῶν πονούντων τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀναλαμβάνει τοποτηρητῆς τοῦ χρεώσαντος Θεοῦ τῆς Κωνσταντινέως.

Πολλὰ προβλήματα τὸν ἐπολύροκον. Τὰ κυριώ-

Ἄρθρον συνεργατῶν**Ἡ Αἰτία τῶν Ἀσθενειῶν
κατὰ τὸν Ἱπποκράτην καὶ τὴν Ἐκκλησίαν****ὑπὸ Χριστιανοῦ ἱατροῦ**

«Μήτηρ υγείας, ἡ συμμέτρως τῇ φύσει διαιτητι κῆ· πολλῶ· πλείονας ἀνδρας ὤλεσεν κόρος ἢ πείνα, οἱ παχέσιν μᾶλλον ταχυθάνατοι ἢ ἰσχυνοί». Ἱπποκράτης.

Διὰ τῶν λόγων του τούτων ὁ προλεχθεὶς ἱατρός ἐξαρτᾷ τὴν υγείαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν διατροφὴν. Σημαντικὴν δηλαδὴ αἰτίαν τῆς βλάβης τῆς υγείας ἀποδίδει εἰς τὴν μετὰ κόρον διὰ θρεπτικῶν τροφῶν ὅλως ἀμύετρως διατροφὴν, ἡ ὁποία ὑπὸ τοιούτους ὁρους δημιουργεῖ λιπαρὰ καὶ παχέα σώματα καθιστῶντα καὶ ὀδυνηρὰν τὴν ζωὴν καὶ δημιουργοῦντα μείωσιν τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὁργανισμοῦ κατὰ πάσης παντείας νόσον.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον εἰς παχυσάρκους ἐπέρχεται ταχὺς ὁ θάνατος. Καὶ πρῶγυμιτι ἡ μακρὰ πείρα ἀπέδειξεν τοῦτο· ὅπως π.χ. κατὰ τὴν μεγάλην ἐπιδημίαν τῆς Ἰσπανικῆς γρίπης κατὰ τὸ 1918, οἱ ἰσχυνοί, οἱ ἀδύνατοι ἐπέδειξαν ἀντοχήν, ἐνῶ οἱ παχεῖς ἀπέθνησκον ἐντὸς 2—3 ἡμερῶν.

Καὶ ἐπειδὴ γίνεται ὁ λόγος περὶ ἀσθενειῶν θὰ διαπραγματευθῶμεν πῶς ταύτας δεόν νὰ διερχώμεθα κατὰ τὸν ἀποτελεσματικώτερον τρόπον.

Ἡ Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη καὶ μάλιστα κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον, εἶναι ἀρκετὰ ἐνισχυμένη κατὰ τῶν νόσων. Ἐξ ἄλλου ὁ ὁργανισμὸς τοῦ ἀσθενοῦς προσφέρει καὶ τὰς ἰδικὰς του φυσικὰς δυνάμεις, ἀπαρατήτους διὰ τὴν ἴασιν, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ ἔξωθεν βοήθεια τῆς ἐπιστήμης τυγχάνει ἀνίσχυρος. Ἐν τούτοις εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων δὲν ἔχομεν τὴν υγείαν. Διὰ τὴν ἔρχεται πάλιν ὁ ἴδιος ἰατρός τῆς ἀρχαιότητος Ἱπποκράτης καὶ μᾶς καθορίζει ὅτι ἡ υγεία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐνὸς ἄλλου παράγοντος, ὅστις ὡς ἐκ τοῦ ἀπολύτου συνδέσμου του πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀσυγκρίτως ὑπερτέρας αὐτοῦ φύσεως ἐναντι αὐτοῦ ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀσθενειῶν. Καὶ ὁ παράγων οὗτος εἶναι ἡ ψυχὴ, ἥτις ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὁργανισμοῦ, ὥστε νὰ συμβάλῃ κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς υγείας. Καὶ

τερα ἦσαν ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Κοπτῶν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἡ ἀντικατονική χειροτονία τοῦ Σινάου Λαυρεντίου, ὅστις τὰ μάλα ἐταλαιπώρησε τὸν Μελέτιον, ἡ περὶ τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνωμαλία. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἡ Ῥωσικὴ Ἐκκλησία ἀνεκλήθη εἰς Πατριαρχεῖον, ἀκολουθὸν τὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ἀγωνιζόμενος πάντοτε ἐναντίον τῆς παπῶσύνης, ἀπέθανεν ἐν Αἰγύπτῳ (Καίρον) 16 Σεπτεμβρίου 1601.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ὁ Μελέτιος ὡς συγγραφεὺς καὶ ἱεραπόστολος).

συμβουλευεὶ ὁ ἱατρός τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως κατὰ τὰς ἀσθενείας νὰ προσέχουσι περισσότερον οἱ ἱατροὶ τὴν ψυχὴν τῶν ἀρρώστων διότι, ὡς ἀναφέρει, σπανίως ἀρρωσταίνει τὸ σῶμα χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀρρωσταίνει ἡ ψυχὴ.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιβεβαιώνει καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία παραγγέλλει εἰς τὰ πιστὰ τῆς τέκνα ἐν καιρῷ ἀσθενείας νὰ ἐπιτελοῦν τὸ Ἅγιος Εὐχέλαιον πρὸς θεραπείαν καὶ τῶν νοσημάτων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Ἀλλὰ θὰ ἔλεγε τις ἴσως, ὅτι ἐφ' ὅσον αἱ ἀσθένειαι τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ψυχικῆς τῶν καταστάσεως πρὸς τὴν οἱ ἄλλοι προλεχθέντες παράγοντες; Ἐν τούτοις ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἐνέργεια, ὅποτε συνεργούσης τῆς ψυχῆς θὰ ἀποκτήσωμεν τὴν υγείαν.

Κατὰ συνέπειαν καὶ ἐν συμπεράσματι, λέγομεν ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς υγείας εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα ψυχικοῦ δυναμισμού, ὅστις ἐνισχυμένος ἐστὶ διὰ τῆς Θείας Χάριτος ἀποκαθιστᾷ τὴν ὀμαλὴν λειτουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ.

Πνευματικὰ ὑποθήκαι**ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ****ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἀνακλίου Κωνσταντίνου**
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔχομεν ἐπίσης καὶ ἕτερον σπουδαῖον ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐκθέτω ἐνταῦθα διὰ νὰ γνωρίζετε πάντες. Ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ ἄνθρωποι, μετὰ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δοκῶφρονες ἢ πείσμονες ὥς εἴπομεν καὶ ἀνευλαβεῖς, οἵτινες εἶναι κεκηρυγμένοι κατὰ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁρισμένων προσευχῶν ἢ Ἀγρυπνιῶν ἢ Λειτουργιῶν ὥστε προσπαθοῦν νὰ τὰς ἀπαλείψουν ἢ συντομεύσουν καὶ νὰ συγχωρεύσουν εἰ δυνατόν τὴν λειτουργίαν μετὰ τοῦ Ὁρθρου ἢ νὰ καταργήσουν τὰς τυχούσας ἐορτὰς μεγάλων ἁγίων ἐν μέσῳ τῆς ἐβδόμαδος καὶ νὰ ἐορτάζονται ἐν τῇ Κυριακῇ, διὰ νὰ ἐργάζεται ὁ κόσμος ἀνελλιπῶς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος καὶ οὕτω καταργήσουν τὰς ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις καὶ τὴν μνήμην καὶ ἰδιαιτέραν δέξαν τῶν ἐορταζομένων ἁγίων, ἐκ τοῦ βίου τῶν ὁποίων τόσον ὠφελοῦνται οἱ πιστοὶ καὶ προθυμοποιοῦνται εἰς μίμησιν.

Οὗτοι ὅταν ἐκδίδουν θρησκευτικὰ βιβλία ἀφαιροῦν ὅσα δὲν τοὺς ἀρέσουν ἢ προσθέτουν ὅσα θέλουν ἢ ἀλλοιώνουν τὰ τροπάρια, τοὺς κανόνες κ.τ.λ. κατὰ τὸ δοκοῦν των. Π.χ. εἰς τὴν φυλλάδα τῆς Λειτουργίας ποὺ ἐτυπώθη κατὰ τὸ ἔτος 1951 ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφῆραν οἱ καινοτόμοι δόκτορες τὸν Κανὸνα τῆς Μεταλήψεως «Ἄρτος ζωῆς αἰωνιζούσης . . . » ποὺ εἶναι ἀπὸ αἰώνων τυπωμένος εἰς τὰ ὥρολόγια, τὰς Συνόψεις καὶ Συνεκδήμους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀρχίζει ἡδη ἡ ἀνάγνωσις τῆς Μεταλήψεως ἐν τῇ φυλλάδι ταύτῃ, «Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδὲν με ὑστερήσει . . . ».

Εἶναι θραῦσος τὸ τοιοῦτον καὶ ἀσέβεια εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ νεωτερισμὸς ἀσυγχώρητος ἀπὸ μέρους τῶν τυπωσάντων τὴν νέαν αὐτὴν φυλλάδα καὶ διαμαρτυρούμεθα διὰ τοῦ παρόντος

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ Κατασκήνωσις τῆς Ἑκτροπόμενης

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 19/8/1958 μέλη τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπεσκέφθησαν τὴν ἐν Βαρυπόμπῃ Παιδικὴν Κατασκήνωσιν, τὴν κατ' ἔτος διοργανουμένην ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Θρησκ. Σωματείου «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Τὰ ἐπισκεφθέντα τὴν κατασκήνωσιν μέλη αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσουν τὰ συγκατηρήριά των καὶ ἀπὸ τῶν σπηλῶν τοῦ περιοδικοῦ πρὸς τὰς εὐγενεῖς κυρίας, τὴν ἀρχηγὸν καὶ τὰ στελεχῆ, διὰ τὴν καθ' ὅλα ἀρίστην λειτουργίαν τῆς κατασκηνώσεως, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν θερμὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐδείξιν πρὸς τὰ παιδιὰ μας καὶ τὴν ὑψηλὴν ἡθικὴν ἀγωγὴν τὴν ὁποίαν τὰ ἐπλούτισαν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.)

Εὐχαὶ τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. πρὸς ἐκλεκτοὺς ἐπιστήμονας

Μετὰ ἰδιαίτερας χαρᾶς ἐπληροφορήθημεν τὴν λειτουργίαν τῆς νέας, Χειρουργικῆς, Γυναικολογικῆς Κλινικῆς συσταθείσης, ἐν Πειραιεὶ καὶ διευθυνομένης ὑπὸ τῶν ἱατρῶν κ. κ. Γεωργίου Κανακίδου καὶ Γεωργίου Μανουσάκη.

Τὸ γεγονός συγκινεῖ βιθύτατα ἅπαντες τοὺς ἀδελφούς, δεδομένου ὅτι ἀμφότεροι οἱ ἱατροὶ τυγχάνουν τέκνα εὐσεβῶν γονέων, διακρινομένων διὰ τὴν ἀφοσίωσιν των εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τοῦ ὁποίου ἐκλεκτὸν αὐτοῦ μέλους εἶναι κ. Γ. Μανουσάκης εὐχεται εἰς τοὺς νεαροὺς ἐπιστήμονας, πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ εὐδόωσιν, ἀρίστην ἐπιστημονικὴν ἐπίδοσιν καὶ ταχεῖαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀντιπαγοῦς ιδρύματός.

εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ὅλον τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, κυρίως δὲ εἰς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, ἵνα μηδεὶς ἀγοράσῃ ἀπὸ τὰς λεηλασμένας αὐτὰς φυλάδας ἢ καὶ ὅσα ἠγόρασαν ἐξ ἀγνοίας νὰ τὰς ἐπιστρέψουν, διὰ νὰ μάθουν οἱ τολμηταὶ οὗτοι ἐκδόται νὰ μὴ τὸ ξανακάμουν.

Καὶ τοῦτο ἀγαπητοί μου ἵνα περισώσωμεν καὶ διατηρήσωμεν καλῶς ὅσα ἀρξήθην παρελάβομεν. Διότι ἐὰν ἀφίσωμεν τοσαυτοὺς ἐλευθέρους, νὰ ἀφαιρῶν ἢ ἀλλοιώνουν κατὰ βούλησιν τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὸ τυπικὸν μέρος, θὰ κημύσουν ὅλα εἰς ὀλίγον διάστημα καὶ δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου ἀπὸ ὅλον τὸ Ἐκκλησιαστικὸν μας οἰκοδόμημα.

Εἰς τὴν Μεγάλῃν Παρακλητικὴν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔκδοσις νεωτάτη ἐπιμελείᾳ Πρεσβυτέρου Γεωργίου Παπαμερχουρίου Ἱερέως Ἀγ. Ἰωάννου Γαργάτας, ἐκ τῶν ἐκδοτικῶν καταστημάτων Σαλιβέρου ἐν Ἀθήναις, εὐρίσκομεν πολλὰς μεταλλάξεις καὶ ἀλλοιώσεις τροπαρίων, τὰ ὁποῖα ἔχει συντάξει, ὡς πάντες γνωρίζομεν, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἡ καλλιχέλαδος ἀηδὼν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἀμίμητος στιχομυθὸς συντάκτης καὶ Ἱεροψάλτης ὅλων τῶν κανόνων τῆς οὐκωήχου, ὁ συγκαταλεχθεὶς μετὰ τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς μεγάλας του ἀρετάς, ὁ ἱαθεὶς τὴν κοπεῖσαν δεξιάν ὑπὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου Τριχερούσης. Ὁ τοιοῦτος λοιπὸν καὶ τηλικούτος ἅγιος, ὁ κολλοσὸς καὶ γίγας τῆς Ἐκκλησίας φωστήρ, διορθοῦνται ὑπὸ τοῦ ὄντος Νάνου κατὰ τὴν πραγματικότητα καὶ δώσατε προσοχὴν νὰ ἴδῃτε.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ πράστασις πρὸς Ῥπουργόν

Ὁ πρόεδρος Παραρτήματος Χαλκίδος ἀξιότιμος κ. Λάμπρος Στάμου καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Γεώργιος Μιχαλῆς ἦλθον τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς Ἀθήνας, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένοι, ὅπως ἐπισκεφθῶσιν τὸν ἐξοχώτατον ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὑπουργὸν κ. Βογιατζῆν.

Ὅδοι συνοδευόμενοι καὶ ὑπ' ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς συνήντησαν πρῶτα τὸν κ. Ὑπουργόν, μετ' οὗ συνωμίλησαν ἀρκετὰ, παρακαλέσαντες ὅπως ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του ἐπιδράσῃ εὐνοϊκῶς καὶ ἐξετασθῇ μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τῆς συνερχομένης Ἱεραρχίας τὸ ζήτημά μας. Ὁ κ. ὑπουργὸς εὐγενέστατα καὶ μεβαθείαν κατανόησιν ἤκουσε ἀποδεχθεὶς πρότασιν, ὅπως ὑποδείξῃ σύστασιν μικτῆς ἐπιτροπῆς, ἐκ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν πρὸς ἐξέυρεσιν λύσεως. Τὸ Παράρτημα Χαλκίδος συγκαίρομεν διὰ τὴν ἐπαινετὴν δραστηριότητά του καὶ τὴν πρὸς τὸ Κέντρον σεβασμὸν του.

Ἡ καὶ τὰ ἄλλα Παραρτήματα

Καὶ τὰ ἄλλα παραρτήματα ὀφείλουν νὰ κινηθῶσιν δραστηρίως, πιέζοντα τοὺς βουλευτάς τῆς περιοχῆς των καὶ τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως ἀξιώσουν ἀπὸ τὴν συγκαλουμένην Ἱεραρχίαν ἢ τὴν ἐπ' αὐτῇ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἰς τὸν κανονικὸν τῆς λειτουργικὸν ρυθμὸν ἢ τὴν σύστασιν ἐξ ἡμῶν καὶ ἐκείνης Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀναζητήσιν προσωρινῆς λύσεως μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου.

Ἡ μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου περίοδος πρέπει νὰ κατανλωθῇ εἰς πυρετώδη ὄργασμὸν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ, πᾶν ὅτε ἐνεργοῦν τὰ Παραρτήματα νὰ μᾶς ἐνημερώνουν σχετικῶς διὰ νὰ ἀξιοποιῶμεν τὴν δράσιν των.

Σύγκλησις Ἐφημερίων καὶ Ἐπιτροπῶν

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ μετὰ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτόχου Ταμείου συνεκάλεσαν τὴν παρελθούσαν Τρίτην τοὺς ἐφημερίους Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τοὺς ἐπιτρόπους. Εἰς τὴν σύσκεψιν προσῆλθον οἱ περισσότεροι.

Ἡ σύναξις ὑπῆρξε συγκινητικὴ. Ἐβλεπέ τις εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἐπιτροπῶν παλαιμάχους ἀγωνιστάς, ἐτοιμους ἀνὰ πᾶσαν σιγὴν νὰ προσφέρουν τὸ πᾶν χάριν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Κατὰ τὴν σύσκεψιν αὐτὴν ἐξετέθη ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ ἀγῶνος καὶ ἀνεπτύχθη ἐν συντόμῳ ἡ πορεία αὐτοῦ κατὰ τὴν περίοδον τῆς θητείας τῆς παρουσίας Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς. Ἐτοπίσθη ἡ ἀνάγκη τῆς συνοχῆς κλήρου καὶ λαοῦ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ κλήρου καὶ διεγράφη ἀρκετὰ σαφῶς ἡ θέσις καὶ ἡ εὐθύνη τῆς ἐνορίας, ὡς κυτταρικῆς Ἐκκλησίας, περιοχῆς εἰς τὸν ὅλον ἀγῶνα. Ἐπεδείχθη ἀπύλτος κατανόησις, κατεδικάσθη ἡ τάσις ἀπομονωτισμοῦ μερικῶν ἰδιοτελῶν κληρικῶν καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὸν, ὅπως τόσοι οἱ ἐφημεριοὶ, ὅσον καὶ οἱ ἐπιτροποὶ προφυλάσσουν τὴν ἐνορίαν των ἀπὸ πᾶσαν ἐπικίνδυνον ἐπέμβασιν, πειθαρχοῦντες ἀπολύτως καὶ μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἐπιτροπὴν. Οἱ ἐπιτροποὶ ἐξέθεσαν τὰ προβλήματα τῶν ἐνοριῶν των καὶ ἐν εἰρήνῃ ἀπελύθησαν.

Ἡ σύγκλησις αὕτη ἀποτελεῖ σημαντικὸν σταθμὸν καὶ θὰ πρέπει τακτικῶς νὰ γίνεται, διότι μόνον οὕτω θὰ σφρηκατηθῶσιν οἱ ἱεροὶ δεσμοὶ τῆς ἐνότητος μεταξὺ ἡγεσίας καὶ ἐνοριῶν καὶ θὰ ἀποκλεισθῶσιν οἱ ἔμποροι τῆς εὐσεβείας. Μετὰ πρωτοβουλίαν δὲ καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν Κέντρων καὶ τὴν ἀπαραίτητον συμμετοχὴν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰδικῶς προσκαλουμένης καὶ διδούσης κατ' ἀρχὴν τὴν ἔγκρισιν, θὰ πρέπει καὶ εἰς τὰ Παραρτήματα νὰ γίνωνται παρόμοιαι συγκεντρώσεις.